

NINGE LA ECUATOR

PIESĂ ÎN 3 ACTE DE DOREL DORIAN

Dana Comnea

S. Mihăilescu-Brăila
artist emerit

Athena Zahariade-Demetriad

Costel Gheorghiu

Cornel Vulpe

DISTRIBUȚIA

Dimache Șaru	S. Mihăilescu-Brăila — artist emerit —
Livia	Dana Comnea
Sutaș	Cornel Vulpe
Viniciu Hurduc	Costel Gheorghiu
Ivescu	Tudor Gheorghe
Aurelia-Dida	Athena Zahariade-Demetriad
O normatoare.....	Gabriela Teodorescu

Ion Cojar

Eugenia Bassa Crișmaru

Petre Pădureț

Diracția de scenă : ION COJAR   Decoruri : ION COJAR și   Costume : EUGENIA BASSA
Arh. PETRE PĂDUREȚ   CRIȘMARU

Panoul-mozaic executat de : Mara Constantin

Ilustrația muzicală : Romeo Chelaru

Regia tehnică : Mihail Mahalu

Sufleur : Victor Giugaru

Șef regizor tehnic : Stelian Cărbunaru

Machiaj : Sergiu Orlov

Colaboratori tehnici : Pictură : Ion Bălăceanu; Lumini : Stere Constantin; Timplărie : Zamfir Păun; Tapițerie : Vasile Bandi; Croitorie : Geta Georgescu și Radu Bărbulescu; Mecanică : Chiriță Dăncescu; Recuzită : Alfonso Marin; Flori : Wilhelmina Ionescu; Șef mînuitor decoruri : N. Trașcă și Ion Chilimar.

CUVÎNTUL AUTORULUI

Prin definiție — confidentă, căutînd tonul firesc și o subliniere, totdeauna dificilă pentru autor, a intențiilor: o piesă pledînd pentru prietenie, lucid — în măsura în care va rămîne o dezbatere —, afectiv cînd identificarea cu drama eroilor îl va conduce pe spectator la emoție. Primei intenții — prin intermediul regiei — s-a adăugat o a doua tratare cît mai directă, mai simplă, în stare să comunice sentimente, trăiri și să convingă. („... S-au reîntîlnit într-o zi doi prieteni și înfruntîndu-se — sarcină curentă de plan — s-au regăsit“).

Spectacolul, de la primele repetiții, s-a angajat pleoarie: celui rămas în urmă — prietenului trecînd printr-o grea încercare — ca și celui prins în amarul ascuns al nemulțumirii față de sine și al însingurării îi datorezi nu numai compasiune, ci și încredere... Obligația generală de a fi alături de el se cere dublată de sentimente, bunăvoință — de tăria de a-l înfrunta. („Cel mai greu e să te bați cu ai tăi...“).

Ajungînd aici ne-ar tenta, fie și sumar, un portret, apropiat, în egală măsură, eroului autentic de la care am pornit cît și celui literar pe care l-a inspirat. Dimache Șaru, e unul din acei muncitori care ani la rînd a răspuns sarcinilor mereu mai complexe ale construcției socialiste, prezent pe toate panourile de onoare, preluînd, cu orice sacrificii, brigăzi rămase în urmă și ridicîndu-le la nivelul celor mai bune. Dimache Șaru n-a evitat nici un efort... Prins însă în noianul sarcinilor sale curente Dimache Șaru a rămas la nivelul de pregătire a celor șase clase ale sale... Și Dimache Șaru simte azi că face față din ce în ce mai greu noilor îndatoriri. Piesa începe, de altfel, în momentul în care Dimache Șaru refuză preluarea unei brigăzi și o angajare la un efort — calitativ superior — de care nu se mai simte în stare. Dar refuzul lui Șaru, justificat uman, nu anunță decît o latură a dezbaterii.

Marea nemulțumire față de sine, amărăciunea de a nu fi putut să răspundă noilor îndatoriri, oboseala la care te duce în timp înlocuirea cunoștințelor prin supraefort, nu rămîn fără ecou nici pe planul vieții sale familiare. Nemulțumirea întunecă totul, oboseala duce la cenușiu și tăceri... De aici, și prima întrebare a piesei: va izbuti Dimache Șaru să se redreseze, să transforme nemulțumirea față de sine într-o forță activă? Va înțelege oare că azi, mai mult ca oricînd, nu avem nici un om de pierdut?

Hurduc — cel de al doilea erou — a pornit în viață o dată și alături de Șaru. Dar viața, solicitările crescînde ale anilor de șantier, poate și o anumită tărie interioară, — pentru că e nevoie de tărie în a te depăși și a cere de la tine mai mult — i-au conferit liniștea, convingerea intimă și cunoștințele în stare să-l justifice cu adevărat „pregătit ca pentru ziua de azi“. Hurduc nu e „eroul ideal“... Nu întîmplător deci i se recomandă mai multă odihnă și schimbarea pentru un timp a profesiei; nu întîmplător îi sînt acuzate asprile, duritatea și tonul didactic; și nu întîmplător la capătul confruntării cu Șaru va înțelege că în viață „Nu-i suficient să ai dreptate și forță, ci deopotrivă — în cea mai înaltă accepție — farmec și tact“.

Dezbaterea — acțiunea, pentru un anumit mod de viață — se amplifică printr-o a doua, sentimentală. Dar se va pune, oare, problema veșnicului trio? Va fi în stare Hurduc să calce în picioare, cel mai scump lucru pentru el, prietenia cu Șaru? Nu va trăi Livia drama lui Șaru ca pe o dramă a ei? Nu vrem să anticipăm desfășurarea piesei, ci doar să „trădăm“ — îndatorire a oricărui cuvînt înainte — că tocmai aceste întrebări au constituit cel de al doilea argument al realizării acestei piese: climatul etic, nou, al vieții de familie, și enunțarea — nu pentru prima oară, o știm — a ideii respectării, fericirii celui de alături de tine.

Dialogul cu regizorul spectacolului, Cojar, a mai adus în planul discuției o problemă care autorului i s-a părut multă vreme dificilă artistică — „fiecăre dintre noi e în anumit sens membrul unei brigăzi, al unei brigăzi sufletești, cu enorme sarcini de plan“... Chiar și Aurelia-Dida, personaj, cu o complicată viață sufletească și „cu un trecut“... pentru unii greu de trecut cu vederea, tributară încă spiritului mic burghez și infirmităților la care obligă, primită în brigada lui Șaru și trăind viața brigăzii ajunge să înțeleagă și ea importanța „acestor enorme sarcini de plan“, și a noilor relații etice, socialiste, venind pentru prima oară să rezolve problema singurătății.

Ar mai rămîne poate să întîrziem o clipă asupra titlului piesei, și a ideii în sine „că în viața oricărui om — cum o va spune Hurduc —, se mai întîmplă uneori... să ningă“. Și să ningă „din senin“, chiar și vara...

Așa cum încheiam însă prima discuție cu regizorul Ion Cojar, și mai apoi prima întîlnire cu colectivul de interpreți, piesa noastră — bucurîndu-mă cu anticipație pentru acest plural al adevăratei colaborări — va încerca să surprindă în final și să pledeze pentru ceea ce ne-ar plăcea să numim, afectiv, adevărata vreme frumoasă.

DOREL DORIAN

